

אמר רבי יוסי, מה הפגם? כמו שלמדנו, שהאבות לא מסתפקים (משמעותם) להתקברך מאותה ההשकיה של הנמל, כל שכן הבנים, כמו שנאמר שחת לו לא בניו מומם. מהו לו לא - שני פעמים. אלא אחד למעלה ואחד למטה.

וזה שאמר רבי שמעון, כל זמן שהרשעים מתרבים בעולם,ביבול שם הקדוש לא מתברך בעולם. וכל זמן שהרשעים לא מתרבים בעולם, שם הקדוש מתברך בעולם. וזה שבתוב (תולדים קיד) יפמו חטאים וגוו', ברכי נפשי את ה' הילויה. אמר רבי נפשי את ה' הילויה. אמר רבי אבא, מקרא זה ממש הוא, שבחות שחת לו לא בניו מומם. מי גורם למום זה? דור עקש ומחלל. משום שלאלו הרשעים ומהדור נמצא כך.

משום זה, אמר שאמר משה כל אלו הבדרים והזופר השם הקדוש כמו שציריך, אמר, וدائיתן צדיק וישראל הוא, דבר תפוקנו. אבל שחת לו לא בניו מומם. מה הטעם בכך? משום שהם דור עקש ופתלטל. אמר רבי יהודה, לו לא, כלומר לעצם עושים כך הרשעים, שגורמים לברכות להסתלק מהעולם. אמר רבי אבא, לו לא, הרי בארכו וכך הוא. מה כתוב אחריו? הלה תגמלו זאת, לשלים גמול זה להקדוש ברוך הוא על כל אלו הטובות שגורם לך ועשה עבירה. רבי אלעזר פמח, (ויקרא כט) ואך גם זאת בהיותם בארץ איביהם וגוו'. ובאים הם ישראל על כל אמות עובדי כוכבים ומזלות, שאר על גב שהרגיזו לפני אדונם, הקדוש ברוך הוא לא רוץ לא עובד אונם. שבקל מקום שגלו בין העמים, הקדוש ברוך

אמר רבי יוסי מאי פגימותא. כמה דתניין, דאבחן לא מסתפקין (ס"א מסתפק) לאתפרקא מההוא שקיין דנחלה. כל שכן בנין. כמה דעת אמר, שחת לו לא בנין מומם. מאי לו לא תרי זמני. אלא חד לעילא, וחדר לתפה.

זהינו דאמר רבי שמעון, כל זמנא דחיביא סגיאו בעלמא, ביבול שמא קדישא לא מתברך בעלמא. וכל זמנא דחיביא לא סגיאו בעלמא, שמא קדישא מתברך בעלמא. הרא הויא דכתיב, (תהלים קיד) יתמו חטאים וגוו', ברכי נפשי את ה' הילויה. אמר רבי אבא, מקרא זה ממש הוא, דכתיב שחת לו לא בניו מומם. מאן גרים לחייבתא דא. דר עקש ופתלטל, בגין דאיןון חייביא ודרא אשתחכה ה' כי.

בגין כה בתר דאמר משה כל הגי מלין, ואדרבר שמא קדישא בדקא יאות, אמר וקאי צדיק ויישר הויא, מלחה בתקוניה. אבל שחת לו לא בניו מומם. מאי טעםא ה' כי. משום דאיןון דר עקש ופתלטל. אמר רבי יהודה, לו לא, כלומר לגרמייהו עבדין דא חיבין, גרמיין לאסתלקא ברקאן מעלמא. אמר רבי אבא, לו לא, הא אוקימנא וחייבי און. מה כתיב בתיריה. הליין תגמלו ذات, לשלמא גמイル דא לקידשא בריך הוא, על כל אינון טבאן דגרים לך, ובעיד לךבלך.

רבי אלעזר פמח, (ויקרא כט) ואך גם זאת בהיותם בארץ איביהם וגוו'. ובאים איןון ישראל, על כל עמין עובי כוכבים ומזלות, דאך על גב דארגייזו קמי מאריהון, קדשא בריך הוא לא בעי לשבקא לוין. דבכל אחר דגלו בגין עממיין, קדשא בריך הוא עמיהון בגלויה.